

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

1959 • 50 • 2009

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA

MÁSODIK SZEKCIÓ

SCHWARTZ ÉS MÁSONK kontra MAGYARORSZÁG ÜGY

(5766/05. sz. kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2009. november 3.

*Ezen határozat az Egyezmény 44. Cikkének 2. bekezdésében foglalt
körülmények beálltával válik véglegessé. Szerkesztői változtatás alá eshet.*

A Schwartz és mások kontra Magyarország ügyben,
az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) Kamaraként
tartott ülésén, melynek tagjai voltak:

Françoise Tulkens, *Elnök*,
Vladimiro Zagrebelsky,
Danutė Jočienė,
Dragoljub Popović,
Sajó András,
Nona Tsotsoria,
Kristina Pardalos, *bírák*

és Sally Dollé, *Hivatalvezető*

2009. október 13-i zárt ülésén lefolytatott tanácskozását követően
az azon időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza:

AZ ELJÁRÁS

1. Az ügy alapja egy, a Magyar Köztársaság ellen benyújtott kérelem (5766/05. sz.), amelyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény („az Egyezmény”) 34. Cikke alapján három magyar állampolgár, Schwartz Lászlóné, Schöffner Márton és Schöffner László („a kérelmezők”) 2005. február 8-án terjesztett a Bíróság elé.

2. A Magyar Kormányt („a Kormány”) dr. Höltszl Lipót Képviselő képviselte az Igazságügyi és Rendészeti Minisztériumból.

3. 2009. február 4-én a Második Szekció Elnöke úgy határozott, hogy közli a panaszt a Kormánnyal. Arról is döntés született, hogy a kérelem érdeme és elfogadhatósága együttesen kerül megvizsgálásra (29. Cikk 3. bekezdés).

A TÉNYEK

AZ ÜGY KÖRÜLMÉNYEI

4. A kérelmezők megnevezésük sorrendjében 1944-ben, 1952-ben, illetve 1956-ban születtek és Pilisvörösváron élnek.

5. Az első kérelmező, Schwartz Lászlóné, egy ingatlannal kapcsolatos, a Budakörnyéki Bíróság előtt 1994-ben indult perben 1995. május 17-én vált füllé. Az elsőfokú ítéletet a Pest Megyei Bíróság 1999-ben hatályon kívül helyezte.

6. Néhány rövid időszaktól eltekintve, amikor az eljárás felfüggesztésre került, a bíróság szakvéleményeket szerzett be, és 2003. december 11-ig rendszeres időközönként számos tárgyalást tartott.

7. 2004. március 19-én a bíróság az eljárás szünetelését rendelte el, mivel az egyik felperes elhalálozott. 2004. szeptember 27-én az elhunyt fél jogutódjaként a második és a harmadik kérelmező perbe lépett. Az ügyiratokban fellelhető információk szerint az ügy első fokon jelenleg is folyamatban van.

A JOG

8. A kérelmezők azt panaszolták, hogy az eljárás hossza összeegyeztethetetlen volt az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdésében foglalt "ésszerű idő" követelményével. A Kormány vitatta a panaszt.

9. A Bíróság észrevételezi, hogy a figyelembe veendő időszak az első kérelmező tekintetében eddig több mint tizennégy év és öt hónap. Ezen időszakból le kell vonni az eljárás 2004-ben elrendelt szünetelésének megfelelő hat hónapos időszakot, amely nem róható az Állam terhére. A fennmaradó időszak azonban két bírósági szinten még így is tizenhárom évet és tizenegy hónapot meghaladó. Továbbá, a második és a harmadik kérelmező tekintetében figyelembe veendő időszak eddig egy bírósági szinten öt év és egy hónap. Az eljárás ezen hosszára figyelemmel a kérelmet elfogadhatóvá kell nyilvánítani.

10. A Bíróság már többször megállapította az Egyezmény 6. Cikke 1. bekezdésének megsértését olyan ügyekben, amelyek a jelenlegihez hasonló kérdéseket vetettek fel (ld. *Frydlender v. France* [GC], no. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII). A benyújtott anyagokat megvizsgálva a Bíróság úgy véli, hogy a Kormány nem terjesztett elő olyan tényt vagy meggyőző érvet, amely a Bíróságot a jelen körülmények között eltérő következtetés levonására bírná. A kérdéssel kapcsolatos esetjogára figyelemmel a Bíróság megállapítja, hogy az eljárás túlzottan hosszú volt, és nem felelt meg az "ésszerű idő" követelményének. Ezért az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdését megsértették.

11. Az Egyezmény 41. Cikkére hivatkozva a kérelmezők nem vagyoni kártérítést követeltek, melynek összegét nem határozták meg. (Költségekkel és kiadásokkal kapcsolatos igényt nem terjesztettek elő.) A Kormány vitatta a kártérítési igényeket. A Bíróság úgy véli, hogy a kérelmezők nem vagyoni kárt szenvedtek. Méltányossági alapon a Bíróság az első kérelmező számára 12800 eurót, a második és a harmadik kérelmező számára pedig fejenként 4000 eurót ítél meg. Továbbá, tekintettel arra, hogy a szóban forgó eljárás a hazai bíróságok előtt még mindig folyamatban van, a Bíróság úgy véli, hogy a legmegfelelőbb jogorvoslat az lenne, ha az eljárást – az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdésében foglalt követelményekkel összhangban – a lehető leghamarabb lezárnák (ld. *Uğuz v. Turkey*, no. 31932/03, § 30, 13 December 2007).

12. A Bíróság úgy találja megfelelőnek, hogy a késedelmi kamatnak az Európai Központi Bank marginális kölcsönkamatán kell alapulnia, amelyhez további három százalékpontot kell hozzáadni.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. Elfogadhatóvá nyilvánítja a kérelmet;
2. Megállapítja, hogy az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdését megsértették;
3. Megállapítja:
 - (a) hogy az alperes Államnak attól az időponttól számított három hónapon belül, amikor az ítélet az Egyezmény 44. Cikkének 2. bekezdése szerint véglegessé válik, nem vagyoni kár tekintetében
 - (i) az első kérelmező számára 12800 (tizenkétezer nyolcszáz) eurót,
 - (ii) a második és a harmadik kérelmező számára fejenként 4000 (négyezer) eurót,továbbá az ezen összegeket terhelő adók összegét kell kifizetnie nemzeti valutában, a teljesítéskori átváltási árfolyam alkalmazásával;
 - (b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a teljesítés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális kamatlábát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összeg után.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2009. november 3-án, a Bíróság Eljárási Szabályzata 77. § 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

Sally Dollé
Hivatalvezető

Françoise Tulkens
Elnök